

עפ"ת 20999/10/15 - שנאן סלמאן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 20999-10-15 שנאן סלמאן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט סאאב דבור
מערער	שנאן סלמאן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. זוהי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור פלילי על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בצפת שניתן במסגרת תיק 296-01-15, לפיו - הורשע המבקש בהעדר התייצבות מטעמו .
מכוח גזר הדין, חויב המבקש בתשלום קנס בסך של ₪ 1,500 או 7 ימי מאסר תמורתו.
2. הבקשה המונחת על שולחני להארכת מועד להגשת ערעור, נושאת תאריך 13.10.15, קרי, זו הוגשה בחלוף שלושה חודשים מיום מתן פסק הדין. לבקשה צורף גם העתק הודעת הערעור.

נימוקי הבקשה

3. נגד המבקש הוגש כתב האישום המייחס לו ביצוע עבירה של נהיגה בשולי הכביש, עבירה לפי תקנה 33(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1965. המבקש כפר בביצוע העבירה המיוחסת לו וביקש לתת לו את יומו בבית-המשפט. לאחר דחיית, התיק נקבע להוכחות ליום 14.07.15, ובהעדר התייצבות מצד המבקש או בא כוחו, ניתן פסק דין בהעדרו.
4. לטענת המבקש, פסק הדין מעולם לא נשלח אליו. ניסיונותיו לברר את גורל הדיון שהיה קבוע להוכחות ליום 14.07.15 מול משרד עו"ד שנאן, אשר ייצג אותו אז, לא הניבו פרי ורק בתחילת חודש ספטמבר נמסר לו, כי אכן פסק הדין התקבל ונשלח אליו עותק ממנו (סעיף 6 לבקשה להארכת מועד).
5. המבקש פירט בהרחבה, את השתלשלות ההליכים בפני בית משפט קמא ואת הבקשות לדחיית מועדי דיון אשר הוגשו, לצד החלטות בית המשפט אשר ניתנו בקשר לאותן בקשות. כאן המקום לציין, כי אין בפי המבקש טענה בדבר אי ידיעת מועדי הדיון. הוא ידע על המועדים שנקבעו. אולם, הוא הגיש בקשות דחיה - יותר מבקשה אחת - בקשר לאותו מועד דיון.

עמוד 1

6. לדידו של המבקש, דחיית הבקשה לדחיית מועד הדיון גרמה לו נזק רב ופגעה בזכותו להביא את טענותיו בצורה ראויה. עוד טען, כי סיכויי ההצלחה שלו בתיק הם מעל לסבירים והוא דבק בטענתו, כי הוא לא ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום. מכאן, בקשתו להארכת מועד להגשת הערעור על פסק דינו של בית משפט קמא.

התגובה לבקשה

7. הבקשה להארכת מועד הועברה לתגובת המשיבה, וזו התנגדה בתוקף לאותה בקשה, מהנימוקים המפורטים בגוף התגובה.

בקצירת האומר, נטען כי, המבקש ידע, ועל כך אין מחלוקת, את דבר מועד הדיון; על אף זאת לא טרח לבדוק מה עלה בגורל ההליך, הגם שידע כי בית המשפט דחה את הבקשה לדחיית מועד הדיון. לבקשה לא צורף תצהירו של עורך הדין הקודם אשר ייצג אותו וכל הטענות נטענו ללא אסמכתא. ועוד; נטען, כי התנהלותו של המבקש מצביעה על זלזול במועדים ומהווה נטל נוסף על בית המשפט ועל התביעה ואם ניתן לסבור כי ניתן לפתור זאת בהטלת הוצאות, הרי שמדובר בתיק בו המבקש נדון לקנס כספי בלבד כך, שנזקו יחסית הנו קטן. מכאן, אין מקום להיעתר לבקשה.

הדיון בפניי

8. הבקשה נקבעה לדיון בפניי; המבקש חזר על טענותיו בציינו, כי קיבל את גזר הדין רק ביום 06.09.15 וכי, הוא עומד על חפותו.

9. המשיבה חזרה על התנגדותה לבקשה בהדגישה, כי המבקש ידע את דבר מועד הדיון והיה עליו לבדוק ולברר מה עלה בגורל התיק; זאת להבדיל ממקרה בו לא ידע ו/או לא קיבל זימון באשר לדיון שהיה יעוד לשמיעת ראיות. לעניין סיכויי הערעור, לא נראה כי סיכויים אלה טובים הם.

10. כפועל יוצא, ביקש המבקש כאן דחיה לצורך צילום ולימוד חומר החקירה. כמו כן, ניתנה לו הזדמנות לצרף תצהירו של עו"ד שנאן, עורך הדין אשר ייצג אותו אז, והמפרטת את השתלשלות העניינים.

11. תצהירו של עו"ד שנאן הוגש לתיק של בית המשפט המפרט את השתלשלות העניינים, כפי שזו באה לידי ביטוי בבקשת המבקש בציינו עוד, כי הוא חזר לעבודה סדירה למשרדו בחודש 9/15 כאשר הפקידה אשר עבדה אצלו במשרד פוטרה החל מיום 01/07/15 ומאז, הוא לא מעסיק עובדים במשרד.

12. בהודעה מאוחרת אשר הוגשה לתיק, הודיע המבקש, כי עומד הוא על בקשתו; זאת גם לאחר שעניין בחומר החקירה. יש לציין בהקשר זה, כי חומר החקירה לא צורף לתיק בית המשפט.

דיון והכרעה

13. כאמור, עניין לנו בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור. לפי הפרוצדורה, משתמה התקופה בת 45 הימים שנקבעה בחוק להגשת ערעור, הפך פסק דינו של בית משפט השלום לחלוט, אף אם לא נוצלה זכות הערעור. אמנם סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982

מסמיך את בית המשפט להאריך את המועד להגשת ערעור, ואולם -

"בית משפט זה חזר וקבע כי על המבקש הארכת מועד להציג 'טעם ממשי המניח את הדעת'... בין השיקולים שעל בית המשפט לשקול לעניין הארכת המועד נמנים משכו של האיחור, הנימוקים לו וסיכויי ההליך העיקרי" (ע"פ 2585/10 נגר נ' מדינת ישראל (13.4.2010)).

ראו גם: ע"פ 8871/12 גולוב נ' מדינת ישראל (16.12.2012); ע"פ 6606/07 מזרחי נ' מדינת ישראל (30.8.2007); ע"פ 4556/15 ויליאם חשיבון נ' מדינת ישראל (מיום 08.07.15).

14. אכן, הגישה בבקשות להארכת מועד בפלילים מקלה יותר בהשוואה להליכים אזרחיים; עם זאת, אין הכללים בהליך פלילי הם מיטת סדום ויש להקפיד גם בהליך פלילי על המועדים הקבועים בדיון, וכי על מבקש הארכת להציג **"טעם ממשי המניח את הדעת"** לאיחור בהגשת ההליך. בהקשר זה ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו בש"פ **נגר נ' מדינת ישראל** הנ"ל).

15. מכאן לענייננו, האם הוצג אותו "טעם ממשי המניח את הדעת" העשוי להצדיק איחור כה ממושך בהגשת הבקשה? לטעמי, התשובה לכך שלילית היא. להלן הסבריי לכך.

16. תחילתו של תיק זה באישום על עבירת קנס שהמבקש ביקש להישפט עליה. המבקש זומן לשיבת הקראה במהלכה כפר במיוחס לו והתיק נקבע להוכחות. ישיבה ראשונה של הוכחות נדחתה לבקשתו של המבקש מפאת מחלה; זאת יום לפני מועד הדיון הקבוע.

לישיבת ההוכחות השניה אשר נקבעה ליום 14.07.15, הוגשו שלל בקשות דחיה, הן מטעמו של הסניגור, אותו ביקש המבקש לייצגו בהליכים בפני בית משפט קמא, והן מטעם המבקש עצמו. כל הבקשות נדחו כך גם הבקשה לשחרור מייצוג.

בהקשר זה, אני מפנה להחלטתו המנומקת של בית משפט קמא מיום 14.07.15 אשר ניתנה במסגרת הכרעת הדיון והמפרטת את השתלשלות העניינים ובהרחבה.

17. המבקש תוקע את יתדות טענותיו בכך שהוא לא קיבל את פסק הדין וזה לא נשלח אליו. בהקשר זה הוא צירף גם את תצהירו של עורך דין שנאן. גם אם נניח לרגע קט, כי אכן, פסק הדין לא נשלח, הלא מן הראוי היה שאותו צד שידע כי דיון בעניינו קבוע והוא נלחם על חפותו, לא ינסה לברר מה עלה בגורלו של אותו דיון?

18. מצופה היה מהמבקש שידע, כי בית המשפט דחה את הבקשה לדחיית מועד הדיון וכך גם את הבקשה לשחרור מייצוג, לברר, מיד לאחר תום הדיון, מה עלה בגורל התיק. תחת זאת, פנה המבקש, כך

לטענתו, למשרד עו"ד שנאן וביקש לברר את העניין. לא ברור מדוע לא פנה בעצמו לבית המשפט שכן, בדיקה פשוטה הייתה מלמדת בנקל על תוצאות ההליך.

19. לא זו אף זו; גם אם נניח, כי ידע אודות גזר הדין רק בתחילת חודש ספטמבר, וכטענתו בדיון בפניי מיום 08.11.15 הוא קיבל את גזר הדין רק ביום 06.09.15, עדיין נשאלת השאלה, מדוע המתין למעלה מחודש ימים עד להגשת הבקשה להארכת המועד!. לא מצאתי לכך כל הסבר סביר המניח את הדעת שיש בו כדי להצדיק את האיחור בהגשת הבקשה.

20. גם ביחס לסיכויי הערעור, לא הצליח המבקש להצביע על סיכויים כאלה שיש בהם כדי להטות את הכף לטובתו.

21. עיננו הרואות, לא הונח טעם ממשי המניח את הדעת שיש בו די כדי להצדיק היענות בחיוב לבקשה להארכת המועד להגשת הערעור.

22. בבחינת למעלה מן הצורך, רואה אני לנכון להפנות לתיק עפ"ת 35639-04-15 **סעדי סעיד נגד מדינת ישראל**, שם בסעיף 17 לאותו פסק דין, קבעתי כך:

"בסוף דבריי, רואה אני לנכון לשוב ולהדגיש, כי, שמירה על הערוצים הפרוצדורליים והמועדים, כפי שהם קיימים בהוראות הדין, מקבלת היא משנה תוקף וחשיבות עליונה, עת מדובר ב"משפטי וענייני תעבורה". המדובר הוא בעורק חיים עיקרי וראשי המחייב השלטת כללים חדים, אחידים וברורים שסטייה מהם תתאפשר רק בהתקיים נסיבות מוצדקות, מבוססות ומיוחדות שבכוחן לפרוץ, במידתיות, את המעטפת הדיונית הקבועה בדיון. הסרת המחסומים הפרוצדורליים, באופן שאינו מידתי וללא הצדקה, יכולה להביא ל"שטפון" של בקשות שיש בכוחו כדי להציף כל חלקה טובה במישור התעבורתי."

23. התוצאה היא אפוא, כי אני דוחה על הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור.

24. לאור התוצאה אליה הגעתי, אין עוד מקום לדון בבקשה לעיכוב הליכים אשר הוגשה לתיק בית המשפט ואני מורה על מחיקתה.

25. בנסיבות העניין, איני עושה צו להוצאות.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

הצדדים.